

De la nostàlgia a la novetat

Dm, 31/01/2017 per Lluís Serra

[Gerasa](#)

La vida religiosa, en molts països occidentals i en molts instituts, viu una davallada per manca de vocacions. Les residències de persones grans s'omplen al mateix temps que els seminaris estan gradualment més buits. No és una característica exclusiva seva. La societat viu un fenomen semblant de manera que la piràmide de població s'inverteix. Escassa natalitat davant d'un envelliment creixent. La vida religiosa no pot prescindir de l'òptica de la fe per entendre què passa. La narració de Jn 20,11-18 proporciona unes claus que poden il·luminar la situació actual. El procés de Maria Magdalena serveix de paradigma.

Primer, la nostàlgia del passat. Maria és a la vora del sepulcre plorant. Viu amb dolor el dol de la mort de Jesús. Està desconcertada perquè busca un cadàver i troba un buit. Les llàgrimes reflecteixen nostàlgia d'una presència que s'ha tornat absència. Res no és com abans. La passió i mort han marcat un punt d'inflexió. La seva mirada està centrada en la tomba. No sap veure una altra cosa. La mort és l'únic horitzó. Està tan abstreta que, quan veu els àngels, no és capaç de preguntar-los on és Jesús. Només pot verbalitzar el seu sofriment, la desorientació, la pèrdua. Actitud molt autoreferencial. Quan algú es cargola de dolor, es contrau sobre ell mateix.

Segon, la nova presència. Només quan Maria deixa de mirar la tomba, descobreix una persona que creu que és l'hortolà. Aquest li formula la mateixa pregunta que els àngels li havien expressat poc abans, però afegeix un nou contingut: «Qui busques?» Té davant seu el qui busca, però no el sap reconèixer. Encara mira una altra vegada cap a la tomba. Quan sent de boca de Jesús que la crida pel seu nom, es torna a girar i li respon: «Mestre.» Si tenim els ulls fixats en el passat, no som capaços de descobrir la novetat de Jesús ressuscitat. Cal saber llegir els nous signes amb una mirada nova. Podem estar davant del que volem i no saber-ho veure. Les llàgrimes poden impedir veure amb nitidesa la nova presència.

Tercera, la nova missió. Maria repeteix els esquemes del passat. Vol retenir Jesús, parlar llargament amb ell però la resurrecció implica una manera de transformar les relacions. Es passa dels ulls de la carn a la mirada de la fe. És el temps d'una nova missió. No es tracta de repetir els ensenyaments de Jesús, com quan predicava pels pobles i es reunia amb els deixebles. Li confia una missió: anunciar als seus germans un missatge com a testimoni d'una experiència personal. No és temps per a tasques i activitats, sinó temps de missió en sortida cap als altres. No l'avalua la seva formació acadèmica, sinó el seu testimoni. Parteix del que ha vist i sentit en relació amb Jesús ressuscitat. Llàgrimes enrere i ulls ben oberts.

No deurà estar la vida religiosa **cridada a experimentar la mateixa evolució que Maria Magdalena davant de la tomba de Jesús?** Deixar la nostàlgia del passat, obrir-se a les noves presències i comprometre's en la nova missió.